

Ordføreren for forslagsstillerne (*Honoré*)

(KrF):

Jeg takker for de forskellige indlæg til disse to lovforslag, især de ordførere, der har taget positivt imod det ene eller det andet af dem eller elementer deri.

Det er tredje gang, de bliver fremsat, men som hr. Gudme sagde: de er jo ikke fremsat på samme måde. Første gang foreslog vi ændringer af straffeloven; det gør vi dog ikke denne gang. Når vi har delt forslagene, som sidste gang blev fremsat i ét lovforslag, har det sin årsag deri, at vi dengang fandt, at det, der havde at gøre med strafansvaret, ikke blev så velvilligt modtaget som spørgsmålet om adgangen til berigtigelse, og derfor har vi delt dem af hensyn til behandlingen i udvalget.

Vi mener, at det er utilstrækkeligt at appellere til den faglige etik hos journalisterne, hvor vigtigt det end er naturligvis. Og det, hr. Arnfast her sagde, synes jeg burde vække til eftertanke, nemlig at vi kan godt have en journalist med et højt fagligt niveau, hvis mulighed for at praktisere denne journalistik trues af udgiverne.

Det er heller ikke nok at appellere til pressens selvjustits, dens selvkritik, pege på det presseetiske nævn og dets bestræbelser, idet det jo ikke er alle blade, der ønsker at rette sig efter en sådan kritik.

Der blev vist forståelse for en udvidet adgang til berigtigelse. Det er da ganske indlysende, at hvis man vil udvide adgangen til berigtigelse, så støder man på den indvending, om man ikke åbner sluserne for alle mulige kværuanter. Men på den anden side er de nuværende formuleringer uhyre restriktive, og hvorfor skulle de være de bedst mulige? Vi vil være villige til at drøfte formuleringer, der gør det lettere for den angrebne part at tage til genmæle i pressen uden selvfølgelig at gøre pressen til et aktivitetsområde for de mange kværuanter i dette land.

Jeg glædede mig over, at justitsministeren udtrykte sympati for redaktørens oplysningspligt og for muligheden for at få en berigtigelse anbragt i bladet på en fyldestgørende måde. Det er også godt, at de organer, som har kompetence i disse spørgsmål, udtaler sig til udvalget, men man må dog stadig huske på, at disse udvalgte trods alt

også er part i sagen og derfor ser det ud fra deres særlige synspunkt.

Jeg er ikke sikker på, at venstres ordfører i dette spørgsmål vil mene, det er tilstrækkeligt at henvise til pressens selvjustits, fordi vores anliggende med dette lovforslag er jo ikke at gribe ind over for størstedelen af pressen, der praktiserer en forholdsvis sober journalistik selvfølgelig ud fra et bestemt grundlag, men netop over for den lille del af pressen, der ikke gør det.

Det undrede mig, at fremskridtspartiets ordfører ville nøjes med at henvise til, at læserne kunne lade være med at købe de blade, der praktiserer en dårlig journalistik. Så vidt jeg kan se, har fremskridtspartiet, hvis dette står alene, ændret holdning i spørgsmålet om berigtigelse.

Vi vil ikke forøge, som hr. Wamberg tilsyneladende antydede, pressens vanskeligheder ved vores forslag, men vi kunne måske skabe bedre konkurrencevilkår på dette område, ved at den journalistik, der forøger oplagstallet gennem uetisk journalistik, får vanskeligere kår, og det vil sige, at den mere saglige presse bedre kan hævde sig.

Jeg var taknemlig for hr. Lembourns indlæg, der udtrykte sympati for ånden i disse lovforslag, og som ganske rigtigt så, at vi ikke ønsker at indskrænke ytringsfriheden, men at indføre mere effektive sanktioner på dette område.

Hr. Kurt Brauer rejste et interessant spørgsmål, som man vel kan formulere således: om en skærpet lovgivning ikke vil vanskeliggøre pressens opklarende arbejde, og om det ikke vil føre til en tandløs tante-pressen, som han udtrykte sig. Det tror jeg ikke dette forslag behøver at gøre. Hvorfor skulle dette, at det virkelig bliver straffet, at man krænker straffeloven, dog føre til en tandløs journalistik? Hvorfor skulle dette, at folk, der er blevet angrebet, får mulighed for at tage til genmæle, føre til en tandløs journalistik? Jeg mener, at en kritik af personer og institutioner er absolut nødvendig, og den kan stadig væk praktiseres, men selvfølgelig må den være dokumenteret. Det kan godt være, at dokumentationen i begyndelsen ikke er så fyldig, som den senere kan blive, men så må man jo arbejde på grundlag af den dokumentation, man har. Jeg har ladet mig fortælle — jeg er ikke selv